

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra BIRGITTES SKÆBNE (1888)

Citation: Schandorph, Sophus: "Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904*, 1904-05, s. 468. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph06-shoot-idm139751828541760/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904

Stolper i et Sprog, hvor „siddet“ og „sat“, „lagt“ og „ligget“ blev maset sammen til Sildesalat, hvor ii Forsætninger kom dinglende, mens Eftersætninger stadig lod vente paa sig, saa ærgrede Henrik Bøgedal sig. Han manglede komisk Sans til at more sig over den Art Eksistenser. Naar han forlod Byraads-møderne, lod han tit sin Stok beskrive store Buer i Luften, mens han mumlede:

— Du store Gud! Hvad er det dog for nogle Kretinere! Hvor burde de have Prygl!

Han levede ensom som i København mellem sine Bøger og Billeder, sagde Nej til alle Indbydelser, men var høflig, mild og artig mod alle.

Uden at vide synderlig derom eller mærke synderlig dertil gennemgik han først en Bølge af Forargelse, fordi han ikke vilde have noget med Selskabslivet at gøre. Han anede ikke, at der blev sagt om ham, at han vistnok var indviklet i et eller andet uanstændigt Forhold inde i København, siden han ikke havde Sans for de bedste Familjers Døtre i hele Jurisdiktionen.

Han anede ikke, at de indflydelsesrigeste Byraadsmedlemmer som Jeremias Ellekilde og Isenkræmmer Malling, Vognfabrikant Plør og Jernstøber Krumhager, der hadede hverandre indbyrdes, enedes i Dommen om den nye Byfoged, at han var en „Tørve-triller“.

Heller ikke anede han, at Domskredsens Herremænd erklærede, at han vist var en skjult „Venstrehund“. Thi Borgmester Bøgedal havde høflig afslaaet Indbydelser fra Grever, Baroner, Kammerherrer, Hofjægermestre og videre nedad, havde blot sendt sit Visitkort i Konvolut som Tak for Indbydelserne.

Af det lokale Venstreblad fik han først at vide, at en Embedsmand skulde sætte sig i Forbindelse med Befolkningen, ikke afsondre sig i fjantet Fornemhed, huske paa, at det var Folket, der fødte ham.

Byfoged Bøgedal brød sig ikke derom. Snart efter blev han rost i Venstrebladet, fordi han — hvad der aldrig tidligere var sket — sendte de officielle Avertissementer til det lige saa vel som til Højrebladet. I en ledende Artikel, overskrevet „Sand Fornemhed“, blev han kaldt „en noget utilgængelig, men fuldstændig loyal Embedsmand“.

Endelig steg hans Aktier en Tid temmelig op imod Pari, da alle opdagede, at han var hurtig og resolut, at det gamle Kontor-smøleri, som lod de ubetydeligste Sager ligge uafgjorte i aarevis,